

חום יולי

בלי שיש מאחוריו ארגון או אמצעים, בלי לבקש כסף, ועם קצת עזרה מידידי - יולי תמם הוא איש פשוט שמקדיש זמן ומאמצים כדי לעשות טוב לאנשים

איור: עובדיה בנישו

עד היום לא הצלחתי להבין מה יולי בדיוק עושה בחיים, וכששאלתי אותו לא ממש קיבלתי תשובה, אבל מברורים שערכתי מדובר באדם פשוט מהשורה עם לב זהב. כששמע על הפעילות של העמותה לחיילים בודדים שמנהלת רעיית, הוא ארגן בנתניה ארוחת צהריים למאות חיילים על שפת בריכה, כולל מנגלים, מוזיקה והופעות של זמרים, כשאת הכל הוא עושה יחד עם החברים שלו ובלי לבקש שקל מאף אחד. האירוע הזה כבר הפך מאז למסורת, והוא מתקיים זו השנה השישית לפחות.

שורה תחתונה? אין שורה תחתונה. כמאמר השיר של יעקב רוטבליט, "ככלות הקול והתמונה" חשוב תמיד לשאול, בעיקר את עצמנו: "מתי בפעם האחרונה עשית משהו בשביל מי שהו?" יולי עושה כל הזמן, והרבה. עוד סיפור קטן על אדם מהיישוב שאין מאחוריו שום ארגון או אמצעים, שלא מבקש כסף מאף אחד, ועם קצת עזרה מחברים טובים, מוכרים יותר או פחות, כמו השף שגב משה, המנטליסט שימי אטיאס, שלי גפני, פבלו רונברג, דני בסן ועוד חברים, עושה טוב להרבה מאוד אנשים. ☕

yairn@israelhayom.co.il

מצאתי שהכניסה לחדרים דווקא מתקבלת בחיוב. למדתי לזהות במבט מהיר מי מהחולים מעוניין שאתקרב אליו לשיחה קצרה ומי ממש לא בקטע. המפגשים הפכו למרת קים ופגשתי אנשים מכל קצות הארץ, שבאים למחלקה של פרופסור וולף כדי לנסות להחלים מסרטן.

פגשתי חברים ומכרים שלא ידעתי שהם חולים, כאלו שחזרו שוב ושוב במהלך השנים או כאלו שסיפרו לי שזוכים רים אותי כשביקרתי את אחד ההורים שלהם שנפטר ועכשיו הם חולים בעצמם. בינתיים, יולי הפך למעצמת התנדבות רבת זרועות. העגלות שלו המשיכו לצמוח ולהתרבות, הוא הקים קבוצת ווטסאפ בשם "נתינה מהלב" שכללה כל מיני ידוענים ושאינם ידוענים שהתגייסו לעזרה, וגם אני גייסתי לבקשתו כל מיני חברים מתחום המוזיקה שהסכימו לבוא ולסייע במפגשים הקבועים שלו במחלקה.

במהלך השנים יולי התחתן והזמין את הגברת הראשונה ואותי לחתונה שלו בנתניה. ולמרות שאני סנוב מתנשא שלא אוהב קינוחי פרווה ושהקשר שלי עם יולי היה מוגבל למפגשי חגים באונקולוגית, נסענו לחתונה.

כבר זמן רב שאני מחפש הזדמנות לספר על יולי תמם - אדם לא מוכר לציבור הרחב, שעושה הרבה טוב ושראו שתשמעו עליו.

נפגשנו באופן מקרי לפני 25 שנה לפחות. הוא עבד כשומר בחניון בתל אביב ואני החניתי את המכונית. אל החלון התקרב בחור גדול ממדים במיוחד, עם כובע מצחייה ודיבור לא ממש ברור. אחרי ששילמתי עבור החניה הוא שאל אותי לשמי ואחרי שעניתי הוא ביקש לקבל את מספר הטלפון שלי, כי יש מצב שהוא ירצה לפנות אלי בעתיד. לא ממש הצלחתי להבין מה הוא אומר, ולא היתה לי שום כוונה לתת לו את מספר הטלפון שלי, אבל מסיבה שאינה ברורה לי - אולי פחד מהבן חור המגודל, או רצון עז לגמור עם זה וללכת לדרכי - נתתי. חודשים ארוכים אחרי המפגש המשונה הזה יולי התקשר אלי. המספר לא היה מוכר לי, ושוב הוא מלמל משהו לא מובן. בניגוד לטבע הדפוק שלי לא לזכור אנשים שפגשתי, במקרה הזה הצלחתי לקשר בין הקול לאיש במגרש החניה. הוא מלמל משהו על ביקור ילדים חולים בבי"ח דנה בפורים או בחנוכה ואמר שהוא מבקש ממני להגיע. עשיתי ביקורים כאלה בזמנו עם שמוליק וילוז'ני הצדיק שהיה מגיע בכל שיש לבית חולים ומצחק את הילדים וההורים, ולקחתי לשם כמה פעמים את הבנות שלי כדי שיקבלו קצת פרופורציות על החיים. שוב, ובאופן שאינו אופייני לי ולעצלנות שלי, מצאתי את עצמי מסכים להגיע למפגש עם אדם שאיני מכיר.

כשהגעתי, יולי חיכה לי עם עוד אנשים שלא הכרתי כשהוא לבוש בטרנינג אדירס שחור, חובש כובע מצחייה ומוכיל עגלה ענקית עמוסה בממתקים. ניסיתי להבין מה בדיוק קורה ומה תפקידי במבצע, אבל יולי רק מלמל משהו לא ברור ומצאתי את עצמי צועד עם הקבוצה בין חדרי הילדים החולים ומחלק להם צעצועים וממתקים. זה היה מפגש מעייף וסוחט, שבסופו חזרתי הביתה ופשוט הלכתי לישון. המעבר מחדר לחדר שבו שוכבים ילדים חולים עם הוריהם המבוהלים והניסיון לתת להם כמה רגעים של הקלה עם קצת התעניינות וחיוך התישו אותי, אבל גם מילאו אותי סיפוק מסוג שלא הכרתי.

שאלתי את יולי מה הסיפור שלו ומי מממן את הצעצועים והממתקים שהוא מחלק. הוא שוב מלמל משהו לא ברור על כך שכשהיה ילד הוא חלה ואושפז, ומאז נדר נדר לבקר חור לים. הממתקים והצעצועים הם על חשבונו, והוא משיג אותם מכל מיני חברות וחברים.

עברה חצי שנה, ויולי צלצל שוב. הפעם המספר שלו כבר היה מזוהה תחת השם יולי מתגרב איכילוב. הוא הזמין אותי שוב לבקר בדנה ואני ניסיתי להתחמק. אמרתי לו שאין לי זמן ושהמפגש עם ילדים חולים קשה לי בנשמה. אין בעיה הוא אמר לי, אז תגיע לאונקולוגית טיפול יום כ"א בבוקר, זה בלי ילדים. נפגשנו במחלקה, והוא שוב עמד עם עגלה וכמות בלתי נתפסת של ממתקים. עברנו בין החדרים, חילקנו את הכיבוד ואני תהיתי לעצמי מה בדיוק אני עושה פה ומה חושבים על זה האנשים שמחוברים לצינורות של כימותרפיה - מה הליצן הזה מסתובב פה? מי הוא חושב שהוא? ואת מי בדיוק הוא מייצג?

לא היו לי תשובות ברורות למבטים השואלים, אבל אטיאס